

சுரீரீயர்:

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI,
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, No. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீத,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ னுல் கார்த்திகை மீ உடு உ (5—12—35)

NO. 54.

தாயுமானவர்.

மருமலர்ச்சோலைசெறி நன்னீழன்மலையாதி மன் னு முனிவர்க்கேவலாய்
மந்தரமாலிகைசொல்லு மியமநியமாதியா மார்க்கத்தினின் றுகொண்டு
கருமருவுகாயத்தை நிர்மலமதாகவே கமலாசனாதிசேர்த்துக்
கூலைப்பிடித்தனலை யம்மைகுண்டலியடிக் கலைமதியி னூடுதாக்கி
யுருகிவருமமிர்த்ததை யுண்டுண்டுறங்காம லுணர்வானவிழியைநாடி
யொன்றோடி ரண்டெனச் சமரசசொருபுக முற்றிடவென்மன் தின்வண்ணந்
திருவருண் முடிக்கவித் தேகமொடுகாண்பனோ தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடி கொண்ட வறிவானதெய்வமே தேசோமயானந்தமே.

SRI AUROBINDO'S YOGA

THE NEW VISION AND MESSAGE

[BY MAHENDRA NATH SIRCAR,
Professor of Physics, Presi-
dency College, Calcutta]

(Continuation)

A new chapter.

Exactly at this point Sri Aurobindo introduces a new conception and a perennial hope in our spiritual life. The movement of life to him can be completely divinised by the descent of the Supramental. He discovers a new movement in the dynamic Divine, its capacity of divinising the earth-life. This divinising does not mean the occasional or temporary descent of the Divine in individual or in social life. It means the installation of the Divine in individual and collective humanity. This is his new vision in spiritual possibilities. This is his new message.

Humanity is ridden with fixed concepts of life. It cannot notice always the infinite elasticities of life. Sri Aurobindo opens a new chapter in spiritual philosophy by seizing upon powers not yet discovered. The human psychology has not yet taken into full consideration psychic dynamism. Psychology seeks light from the movement of life in the organism and in the nervous system. Though the purposive psychology is shedding a new light upon the movement of life and consciousness, still in the studies in

psychology have yet not given us any helpful analysis of the psychic life in man. They have not touched the reaches of overmental or supra-mental energies lying hidden in us. They can be felt or perceived when the psychic life and harmony have been all laid in our nature. The genius of Sri Aurobindo contributes a new chapter to spiritual psychology for he perceives that the whole life of man from its functionings of vital cells to the finest functioning of spirituality is straight connected with the Divine supramental life. If the obstructions raised by a false philosophy and immature psychology can be removed, direct path-ways of discharge of energy from the supramental heights and its flow down to the physical can be well discovered. Man suffers in body and mind because there is not the constant pouring of divine life from the supramental height. The flow is spontaneous and continuous, but our ignorance inertia, and egoism refuse to receive the supply. A right opening in being with constant spiration from the central part fills us with divine energy which takes hold of it in every part and moulds it to make it a fit medium of expression of divine life. Evolution thus rises to a higher scale through the direct intervention of divine power.

Supramental Dynamism

Sri Aurobindo has laid stress upon the dynamics of spiritual life and has discovered grades of intuitions embedded therein. To-day in European thought, the

the dynamics of life find an honourable mention in the writings of Bergson, J.B. Haldane; but their vision is confined more or less to vitalism and their spiritual insight has not gone beyond vitalistic intuitions. Though they speak in terms of religion, still their limitations of thought cannot allow them to appraise supra-mental possibilities of life. Sri Aurobindo's genius shines here very brilliantly. He discovers wide ranges of intuition vitalistic, mental, overmental, supramental and transcendent. The mayic dynamism, according to him, stops with the overmental and in this world, there is the feeling of a transcendent calm because of the freedom attained from the pressure of the dynamism of maya. He does not stop there. He goes beyond the calm into the region of the transcendental will or power which expresses itself in the supramental universe. Beyond this, there is the transcendental expression of Sat, Chit and Ananda. Sri Aurobindo conceives the finer dynamism enveloped in the grosser dynamism up to the overmental existence beyond which is the supramental as well as the transcendental dynamism. The supramental dynamism can descend on earth and can effect complete transformation of our being. The overmental dynamism being the dynamism of maya, lacks that capacity. For the creation of maya is the creation of contraries. But such is not the case with supramental dynamism which is the dynamism of perpetual life, harmony, rhythm and power. It can descend into the

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI,
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நேம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ ன்ரு கார்த்திகை மீ உயி ௨ (5—12—35)

NO. 54.

தேவாரம்

நன் றநாடொறுநம்வினையோயறும்
என் றமின்பந்தழைக்கருவிக்கலாம்
சென் றநீர் திருவேட்களத்துள் றுறை
துன் றபொற்சடையானத்தொழுமினே.

கருப்புவேஞ்சிலைக்காமனைக்காய்ந்தவன்
பொருப்புவேஞ்சிலையாற்புரஞ்சேற்றவன்
விருப்பன்மேவியவேட்களங்கைதொழு
திருப்புகைலெனக்கிடரில்லையே.

வேட்களத்துறைவேதியனம்மிறை
ஆக்களேறுவராணஞ்சுமாவேர்
பூக்கள்கொண்டவன்பொன்னடிபோற்
காப்பர்நம்மைக்கறைமிடற்றண்ணலே.

அல்லலில்லையருவினைதானில்லை
மல்குவெண்பிறைசூடுமேளாணூர்
செல்வனூர்திருவேட்களங்கைதொழு
வல்லராகில்வழியதுகாண்மினே.

துன்பமில்லைதுயரில்லையாமினி
நம்புகியநன்மணிகண்டனூர்
என்பொருறைவேட்களநன்னகர்
இன்பன்சேவடியேத்தியிருப்பதே.

கட்டப்பட்டக்கவலையில்வீழாதே
பொட்டவல்லயிர்போவதன்முன்னநீர்
சிட்டனூர்திருவேட்களங்கைதொழு
பட்டவல்லிளையாயினபாறுமே.

வட்டமென்முலையாளுமைபங்கனூர்
எட்டமொன்றுமிரண்மேன்றுயினூர்
சிட்டன்சேர்திருவேட்களங்கைதொழு
திட்டமாகியருமடநெஞ்சமே.

நட்டமாடியநம்பனைநாடொறும்
இட்டத்தாலினிதாகினைமிறை
வட்டவார்முலையாளுமைபங்கனூர்
சிட்டனூர்திருவேட்களநதன்னையே.

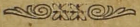
வட்டமாமதின்முன் றுடன் வல்லரண்
சுட்டகொள்கையராகிலுக்குழந்தவர்
குட்டவல்லிளையித்தகுதுளிர்விக்கும்
சிட்டர்பொற்றிருவேட்களஞ்செல்வரே.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் சுருதிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
முலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வந்து முந்துமினே.

[தீர்வாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

யுவ வுல கார்த்திகை மீ 20 உ

வானஞ் சுருங்கில்
தானஞ் சுருங்கும்.

வையார் அருளிய
“கொன்றை
வேந்தன்” என்
னும் வேத சூத்
திரக்கொத்தள்
ஒன்றாகி மிளி
ரும் இவ்அமுத

வாக்கியம் உலகியலோடு உண்மை
நிலைக்கும் ஒப்பியதாகின்றது.

உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொரு
ளோ எனின், உலகோர் தமது சிற்
றறிவுகொண்டு அறிய முடியாத, நித்

தியத்துவ நெறி இது எனக் காட்டும்,
ஆழ்ந்த மறையாகி அமைந்துள்ளது.

இவ் இருவகை நிலைக்கும் ஒப்பிய
பொருள் ஈண்டு ஒரு சிறிது விளக்க
முற உரைக்கப்படும்.

மழை வேண்டும் காலத்துப் பெய்
யாது குறை வடையுமாயின் — பொய்
க்கு மாயின் ஈதல் என்னும் தானம்
குறை வடையும் — இல்லை யாகும்
என இம் மந்திரத்தின் உலகியலுக்கு
ஒப்பிய பொருள் கூறப்படுகின்றது.
உலக ஆக்கத்துக்கு மழையே காரணம்.
மழை சுருங்கு மாயின் — பொய்க்கு
மாயின் உலகப் பொருள்கள் சுருங்கும்
— இல்லை யாகும். அதனால் தானம்
— ஈகை சுருங்கும் — இல்லை யாகும்
என்பதாம். மழை இல்லை யாயின் உலக
விவகாரம் ஒன்றுமே நிகழ முடியாது
எனினும் “தானம் சுருங்கும்” என
ஈகை நிகழ முடியாமையையே விதந்து
கூறினர் உலக ஆக்கத்துக்கு இன்றி
யமையாதது அதுவே ஆதலின். இவ்
வாறே,

குறள்.

தானந் தவமிரண்டுந் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்.

(ஊ 2-ம் அதி. வான்கிறப்பு செ. 9.)

என தேவரும் தானம் என்னும்
ஈகையைத் தவத்தோடு ஒருங்கு வைத்
துக் கூறியதும் அறிக.

தானம் என்றால் அற நெறியான்
ஈட்டிய பொருளைத் தக்கார்க்கு ஈதல்
என்பா. ஈதலாகிய தானம் பெரும்
பான்மை உலகியல் பற்றி நிற்ப தாயி
னும், தக்கார் கைப் பட்டிழி அத்
தகைய ஈதலுடையானை வாய்மையான
தவத்துக்கு அருகணக்கும் பெற்றி
யுடையதாதலின் காரண காரிய முறை
தோன்றத் தவத்தோடு ஒருங்கு வைத்
துக் கூறப்பட்டது எனவும் ஆம்.

மழை சுருங்கினால் — பெய்யாது
பொய்த்தால் முன்னிலைப் பொருள்

கள் ஆக்க மடைய மாட்டா. ஆகவே
முன்னிலைகளை நிறை கண்டு பஞ்சீகர
ணித்தலாகிய வாய்மையான தவம்
இயல் மாட்டாது. இது பற்றியே, “தவ
மும் தங்காது” என்று கூறினர்
தேவர். வாய்மையான தவத்தின்
பெற்றி இது வரை “வித்தக” வாயி
லாக வெளி வந்த கட்டுரைகளால்
நன்று விளக்கி நிறுவப்பட்டது ஆத
லின் அதனையே ஈண்டும் விரித்தல்
மிகை யாகும். ஆங்காங்குக் கண்டு
தெளிக.

இனி, “வானஞ் சுருங்கில் தானம்
சுருங்கும்” என்பதற்கு மழை வேண்
டுங் காலத்துப் பெய்யாது பொய்க்கு
மாயின் அதன் பயனை அடைதற்குரிய
பூமியாகிய தானம்—இடம் தன் வளத்
திற் குறை வடையும் எனப் பொருள்
கூறினும் ஆம்.

இப் பொருளும் மேலே கூறிய
பொருளும் முறையே “மாரி யல்லது
காரிய மில்லை” (“வித்தகம்” தொகுதி
2 இல. 33) “ஈவது விலக்கேல்” (ஊ
ஊ இல. 24) என்னும் கட்டுரை
களில் விளக்கப்பட்டுள்ள ஆதலின்
அவற்றையே ஈண்டும் விரித்தல் மிகை
யாகும். ஆங்காங்குக் கண்டு கொள்க.

இம் மந்திரம் உண்மை நிலைக்கே
பெரிதும் ஒப்பியது ஆதலால் மேல்
அவ் உண்மைப் பொருளையே ஒரு
சிறிது விளக்கமுறக் கூறி இக்கட்டுரை
முடிக்கப்படும்.

உடலகத்து ஆகாய பூதம் பெருக்க
மடையாது சுருங்கு மாயின் அதற்கு
இடமாகிய சரீரம் குறைவு படும் —
கேடடையும் என்பது இம் மந்திரத்
தின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொரு
ளாகும்.

உரிய சாதகங்களால் — முன்னிலை
களை நிறை கண்டு பஞ்சீகரணித்தலால்
நிலமும் நீரும் சமப்பட வேண்டும்.
அல்தாவது அன்பு என்னும் அப்பு
ஆக்கமுறப் பெறாதமருளுடம்பானது,

குருவருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால் ஆகாச பூதம் பெருக்க மடையப் பெற்று அங் அன்பு ஆக்க முறப் பெற்ற விமல தேகமாய் — நீரகம் பொருந்திய ஊராய் மாற்ற மடைய வேண்டும்.

உடலில் ஆகாய பூதம் பெருக்க மடைதலால் — அருள் ஆக்கமுறுதல் என்பதன் பொருளும் இதுவே ஆம். இதனாற்றான் உதயம் லயம் என்னும் வியாபக வியாப்பியங்கள் இரண்டன் மத்தியில் வெளிச்சம் உண்டாகும் — ஞான திருஷ்டி உளதாகும் என்பது. “என் பரமல்லா இன் அருள்” எனப் படும் ஆகாயமாகிய தந்தையும் பிருதிவியாகிய தாயும் — ஆதி அருளும் அன்பும் கூடக் குழைவதால் “அருள் என்னும் அன்பின் குழவி” அருள் என்னும் மகன் பிறந்தான் என்பதன் உண்மையும் இதுவே ஆம்.

ஆகாய பூதம் எனப் படும் “உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆகிய தகராசகாசம் பெருக்க மடையப் பெற்ற விமல தேகமே அமலமாய் (பிரணவ வடிவம்) நித்தியத்துவம் பெறும் — வான் என்னும் ஞானகாசத்தில் — பரத்தில்—பிரம சொருபத்தில் கலக்கப் பெறும் என்க.

இவ்வாறு ஆகாய பூதம் பெருக்க மடையப் பெறாது சுருங்கினால், சரீரமாகிய தானம் — இடம் அன்பு என்னும் சிவம் ஆக்க மடையப் பெறாது சுருங்கும்—குறைவுபடும் — கேடடையும. அஃதாவது விமலமாய் அமலமாய் நித்தியத்துவம் பெறாது சத்துக் குறைவுபடும்—சத்துப் போம் — செத்துப் போம்—பிணமாகிக் கழியும் என்பதாம்.

சரீரமே தானம்—இடம். அதனுள் அடக்கினது பொருள். அதுவே அன்பு. இவ் அன்பு என்னும் அப்பு தத்துவமானது ஆதி அருள் எனப்படும் ஆகாச பூதத்தோடு கலப்பதினாற்றான் வேண்டிய நிறையை அடைய

வேண்டும். அப்பொழுது தான் அன்பு சிவம் எனப்படும். அன்றேல் பொருள் கெடும். இடமும் கெடும். இடமும் பொருளும் சத்தியும் சிவமுமாம். சத்தி இன்றேல் சிவமும் இல்லையாகும். இடம் அழிந்தால் பொருளும் அழியும். பொருள் அழிந்தால் இடமும் அழியும். இதுபற்றியே “வானஞ் சுருங்கில் தானஞ் சுருங்கும்” என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு கூறினார் பாட்டி என அறிதற் பாற்று.

“இடம்பட விடேடேல்” என்னும் கட்டுரையை நோக்குக. (“வித்தகம்” தொகுதி 1 இல. 21.)

முக்கிய விஞ்ஞாபனம்.

நிகழும் யுவ ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் கார்த்திகைத் திருநாளோடு எமது “வித்தகம்” ஈரண்டே பூர்த்தி பெறுகின்றது. அன்று ஆண்டு விழாக் காரணமாக எமது “வித்தகம்” அச்சுக்கூட வேலை ஒய்வு பெறும். ஆதலால் அவ்வாரத்துக் குரிய (12-12-35) பத்திரிகை வெளிவர இயலாது என்பதனை யாவருக்கும் வணக்கத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

ரா. நாகரத்தினம்.

ஞானகாசமே யாவற்றுக்கும் பிறப்பிடம். இதுவே பிரமம் எனப்படுவது; “உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆகியும் “பற்றலாவதோர் நிலையின்பரம் பொருள்” ஆகியும் உள்ளது. இதுவே பதி. இஃது ஆக்கமுற்ற — பெருக்க மடைந்த விமல தேகமும் பதி எனப்படும் — சத்து எனப்படும் — சிவ வடிவம் எனப்படும். இதுவே அமலமாய் அருள் வடிவாய் ஞானகாசத்தில் ஒடுங்குவது. தோன்றிய முறையே ஒடுக்கம் என்பதன் பொருள் இதுவே ஆம்.

சாந்தோக்கியம்.

ஸ்வாமி பவா இமாரி பூதாரி
ஆகாசத் எவ ஸமுத் பத்யத்தே
ஆகாசம் ப்ரத்யஸ்தம் யத்தி

(1-6-1)

இந்தப் பிராணிகள் அனைத்தும் ஆகாசத்தில் நின்று உற்பத்தியாகின்றன; ஆகாசத்தில் ஒடுங்குகின்றன என்பது இதன் பொருளாகும்.

தைத்திரியம்.

“ஆகாச சரீரம் ப்ரஹ்ம”

ஆகாச (பராசத்தி) சரீர முடையது பிரமம் (ஞானகாசமே பிரம சொருபம்) என்பது இதன் பொருளாகும். “சத்தி = சரீரம்” என ஆன்றோரும் கூறினர்.

சூத சங்கிதை.

பிரமபுரமென்றெடுத்துரைக்கப்பிறங்கு
[ஞான அதிகார
வரமன்னியசரீரத்தில்வயங்குதகரமெனச்
[சிறந்தா
தரமாயிதயகமலத்திறேன்றுத்தகரா
[காசமே
பிரமபுரமென்றெம்மறையும்பேசாநிற்கும்
[பண்ணவர்கள்.
(ஹை சாந்தோக்கிய உபநிடததாற்பரியம்
[பின்னு முரைத்த அத்தியாயம் செ. 2.)

“உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆகிய அமல ஒளியாகிய சிவம் என்னும் செம்பொருள் உடலகத்துக் குப்புருதலே ஆகாச பூதம் பெருக்க மடைதல் என்பதன் பொருளாகும். அண்ணல் திருமுலர் “ஆகாசப் பேறு” (திருமந்திரம்) என்பதனால் கூறியருளிப உண்மையும் இதுவே ஆம். ஞானகாசத்தில் இருந்தே யாவும் தோன்றியன ஆதலின் அத்தகைய ஆகாசத்தில் ஒடுங்குவதே — ஆகாசமாகிய பூதநாதன் — அருட் பெருஞ் சோதியாகிய சிவம் என்னும் செம்பொருள் — உடலகத்துத் திவலையாய் இருந்த

அகண்டாகார அமல சொரூபம் ஆக்க முற்று உடலுயிரில் உள்ள ஊனத்தை அறவே ஒழித்து அவ் உடலுயிரை விழுங்கித் தானாய் நிற்பதே ஒடுக்கம் எனப்படுவது — நித்தியத்துவமாகிய முத்தி எனப்படுவது என்க.

புறத்துளா காசம் புவன முலகம் அகத்துளா காசமெம் மாதியறிவு சிவத்துளா காசஞ் செழுஞ்சுடர்ச் சோதி சகத்துளா காசந் தானஞ் சமாதீயே. (ஷை 9-ம் தந். ஆகாசப்பேறு செ. 1, 3, 4, [7, 9.]

பின் வரும் அரிய பெரிய பிரமாணங்கள் இவ் உண்மையைப் பசு மரத்து ஆணி போல நன்று வலியுறுத்தி நிலை நாட்டுதல் கண்டு கொள்க.

அழிகின்ற சாயா புருடனைப் போலக் கழிகின்ற நீரிற் குமிழியைக் காணில் எழுகின்ற தீயிற்கற் பூரத்தை யொக்கப் பொழிகின்ற விவ்வுடல் போமப் பரத்தே.

(ஷை 8-ம் தந். விசுவாக்கிராசம் செ. 1)

திருமந்திரம்.

[பரம் — ஞானாகாசம்.]

உள்ளத்துள் ஒமென ஈச ஞெருவனை உள்ளத்து னேயங்க மாய ஒருவனை உள்ளத்து னேநீதி யாய ஒருவனை உள்ளத்து னேயுடல் ஆகாய மாமே.

இச் செய்யுளின் விளக்கமான உரையை “வித்தகம்” தொகுதி 2 இல. 11 பக்கம் 6 இல் காண்க.

அண்ட வொளியு மகண்ட வொளியுடன் பிண்ட வொளியால் பிதற்றும் பெருமை [யை உண்ட வெளிக்கு ஞொளிக்கு ஞொளித்தது கொண்ட குறியைக் குலைத்தது தானே.

அந்தமு மாதியு மாகும் பராபரன் தந்தம் பரம்பரன் தன்னிற் பரமுடன் நந்தமை யுண்டுமேயிஞ் ஞானநேயாந்தத்தே நந்தி யிருந்தனள் ; நாமறி யோமே.

(ஷை 8 செ. 8.)

தொல்காப்பியம்.

பயனுறு கன்னியர் போகத்தி னுள்ளே பயனுறு மாதீ பரஞ்சுடர்ச் சோதி அயனெடு மாலறி யாவகை நின்றிட் டெயர்நெறி யாயொளி ஒன்றது வாமே.

“நீலம் நீர் தீ வளி விசும் பொடைந்தும் சலந்தமயக்கம் உலகம்.....”

[இச் செய்யுளால், ஆகாச பூதம் பெருக்க மடைதற் குரிய — பரஞ்சுடர்ச் சோதி ஆக்க முறுதற் குரிய நிறை முறையான அருந்தல் பொருந்தல்களாகிய — சிற்றின்ப நுகர்ச்சியாகிய சாதனம் கூறப்பட்டது.]

என்றவாறு ஐம்பெரும் பூதக் கலப்பானைய இவ் உலகம் — உடலுயிர் தோன்றிய முறையே ஒடுங்குவன ஆகும்.

“ஆகாசாவாயு : வாயோரக்கி : அகநீர் ஆப : அதய்யப்ருதீவி :]”

உயிர்க்கின்ற வாறு முலகமு மொக்க உயிர்க்கின்ற வுள்ளொளி சேர்க்கின்ற [போது குயிற்கொண்ட பேதை குலாவி யுலாவி வெயிற்கொண்டென் னுள்ளம் வெளியது [வாமே.

என்னும் வேத வாக்கியத்தின்படி வானிலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து தேயுவும், தேயுவிருந்து நீரும், நீரிலிருந்து பிருதிவியும் தோன்றியன வாகும். ஒடுங்கு முறையும் இவ்வாறே ஆம். “அகல் இரு வானத்து” என்னும் மதுரைக் காஞ்சிச் (அடி 267) சொற்றொடருக்கு “தன்னை ஒழிந்த பூதங்கள் விரிதற்குக் காரணமாகிய பெருமையை உடைய ஆகாயத்தே” என உரையாசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கூறியதும் அறிக. இப் பொருள் ஷை ஆசிரியர்

மதிப் பொலிவை நன்று தெரிக்கின்றது. வெளி, வளி, தீ, நீர், நிலம் என்னும் ஐம்பூதங்களுக்கும் முறையே ஒலி ஊறு, ஒளி, சுவை, மணம் என்பன குணங்கள் எனப்படும். இவையாவும் வெளி என்னும் வானத்துள் அடக்கம். வானத்தி லிருந்து வாயு தோன்றுங்கால் அவ் வாயுவினிடத்தில் தனக்கு பண்பாகிய ஊறும் (பரிசம்) தனக்குக் காரணமாகிய வானத்தின் பண்பாகிய ஒலியும் உண்டு. இவ்வாறே ஒரு பூதத்தினின்று மற்றொரு பூதம் பிறங்குங்கால் அது தனக் குரிய பண்போடு தனக்கு முற்பட்ட பூதங்களின் பண்பினையும் உடையதாகும். காரணத்தில் உள்ளதே காரியத்திலும் உண்டு என்ற படி.

இவ் உண்மையும் இவையாவும் இறைவன் வடிவமே என்பதும் பின் வரும் பிரபல சுருதிகளால் வெள்ளிடை ஆம்.

அப்பர் தேவாரம்.

மீன்றுவை விண்ணகத்திலொன்றுயிக்கு வீசங்கால்தன்னகத்திலிரண்டாய்ச்செத்தித் தன்னுருவின்புன்றுத்தாழ்புனலினால்

[காய்த்

தரணிதலத்தஞ்சாகியெஞ்சாத்தஞ்ச மன்னுருவைவான்பவளக்கொழுந்தை

[முத்தை

வளரொளியைவயிரத்தைமாசொன்றில்

[லாப்

பொன்றுவைப்புள்ளிருக்கும்வேளுரா

[னைப்

போற்றுதேயாற்றநாட்போக்கினேனே.

(ஷை திருப்புள்ளிருக்கும்வேளுர்—திருத்தாண்டகம் செ. 5.)

திருவாசகம்.

“பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி தீயிடை முன்றுயித் திகழ்ந்தாய் போற்றி வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி வெளியிடை ஒன்றுயி விளைந்தாய் [போற்றி.”

(ஷை போற்றித்திருவகவல்)

திருவாய் மொழி.

“பூநிலாயவைந்துமாய்ப்புனற்கணின்ற
[நான்துமாய்த்
நீநிலாயமுன்றுமாய்த்திகழ்த்கா
[லிரண்மோய்
மீநிலாயதொன்றுமாய்வேறுவேறு
[தன்மையாய்
நீநிலாயவண்ணநின்னையார்நினைக்க
[வல்லரே.”

ஆகாச பூதம் உடலகத்துப் பெருக்க மடையப் பெற்றவரே தன்னிலை முன்னிலை ஒன்றாகப் பெற்ற வாய்மையான ஞானிகள். அகரம்என்னும் ஆகாச பூத மே துவிதம் என்பதற்கு முன் நின்று (அ + த்வைதம் = அத்வைதம்) அத்துவிதத்தை உளதாக்குவது. அகரம் என்னும் ஆகாசம் பிருதிவியாகிய இகர சத்தி என்னும் தூலக் சிவையோடு சேர்தலால் ஐ என மலர்கின்றது. அன்பு செய்வதற்கு மூலகாரணம் ஆகாசமே — அருளே — “என்பர மல்லா இன்னருள்” எனப்படும் ஆதி அருளே ஆம். அருளே மழை என்பது சுருதி. ஆதலால் வானம் அருள் எனப்படும். இவ் ஆதி அருளே பிருதிவியில் உள்ள அப்பு என்னும் அன்போடு கூடி அருளாய்ப் பிறப்பது.

தந்தை தாயர் “த்யாவா ப்ருதிவிகள்” என்பது இருக்கு வேதம். “வித்தகம்” தொகுதி 1 இல. 35 இல் “அருள்” என்னும் கட்டுரையில் இவ் உண்மை எடுத்துக் காட்டுக்கொண்டு நன்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்குக் காண்க.

ஆதி அருளாய் அன்பு பெருக்குற்ற அவ் அன்பில் உள்ள உப்புத் துப்பு நீங்கினால்—களிம்பு நீங்கினால் அதுவே அருளாகும் — சிவமாகும். இவ்வாறு அருள் என்னும் தத்துவம் முனைத்துக் கால் கொண்டு காரியப் பட்டு விரிதலால் ஓ வடிவம் ஆக்கமுறும். இது தான் ஞானசத்தி வடிவம் — அருட்குருவான சூக்கும வடிவம் எனப்படுவது. இதற் குரிய சாதகம் என்னை?

எனின், அது தான் வாய்மையான பொருளைத் தேடுதல்—பொருள் என்னும் பொன்னைத் தேடுதல் என்று கூறப்படும். பொன் என்பதே தாது. அது ஒஐம் ஆகல் வேண்டும் (ஓ + ஐம் = பிரணவ வடிவின் பிறப்பிடம்).

குறள்.

ஊடிப் பெறுகுவவ் கொல்வோ துதல்
[வெயர்ப்பக்
கூடலிற் றேன்றிய உப்பு.

(ஊ 133-ம் அதி. ஊடலுவகை செ. 8.)

என்றனர் பொய்பில் புலவர். நிறை முறையான சிற்றின்ப துகர்ச்சியால் உளதாகும் உப்பு—உருவான— களிம்பு நீங்கிய உப்பு என்க. இதுவே இன்பு எனப்படுவது—அன்பில் இன்பு எனப்படுவது — “அன்பினில் விளைந்த ஆர் அமுது” (திருவாசகம்) எனப்படுவது என்க. அன்பே சிவம் என்பதன் உண்மை இதுவே என்க.

உப்பு என்றால் சிவம் என்பர் மொழி நூலார். அதுவே வயிரம் — வச்சிரம் எனப்படுவது. “வளரொளியை வயிரத்தை மாசொன்றில்லாப் போன்றுருவை” எனவும் “மழபாடி வயிரத் தூணை” எனவும் வருடம் அப்பர் திரு வாக்குக் களையும் நோக்குக. “அவயவம் சவை தரு கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்” என்றது மாணிக்கம் (திருவாசகம் திருவண்டப் பகுதி) அவயவம் — உறுப்பு (உறு + உப்பு). என்புள் இருக்கும் அப்பில் உப்புத் துப்பு நீங்கினால் அதுவே இனிமையான — உருவான உப்பாகும். இதுபற்றியே,

“உப்பென்றால் உருவான உப்பேது
[மக்காள்”

என்றனர் சித்து மூர்த்தி ஒருவர். உருவான உப்பை உரிய சாதகங்களால் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்றபடி.

இத்தகைய உப்பு ஆக்கமுறுதலே கற்பு — கல் பூத்தல் என்பது — மலம்

விமலதாதல் என்பது; மல பரிபாகம் என்பது; மல தது விமல ததுவாதல் என்பது.

ஆகாச பூதம் பெருக்க மடைவதன்றான் அன்பு உருப்படுகின்றது. அசுத்த காமம் சுத்த காமமாகிய காதற் காமமாக மாற்ற மடைகின்றது; கந்தழி சித்திக்கின்றது; தூய உணர்ச்சி உளதாகின்றது; தன்னிலை முன்னிலைகள் ஒன்றாதலாகிய வாய்மையான நன்பு— ஞான நிலை உளதாகின்றது.

குறள்.

அன்பீனு மார்வ முடைமை யதுவீனு
நண்பென்னு நாடாச் சிறப்பு.

(ஊ 8-ம் அதி. அன்புடைமை செ. 4.)

என்பது தேவர் திருவாக்கு. “நாடாச் சிறப்பு” என்றார் காதலான் அன்றிப் பிறிதோர் ஆற்றலும் அடைதற்கரிய அருட் செல்வம் அளித்தல் பற்றி.

திருவாசகம்.

“நண்பே அருளாய் என்உயிர் நாதா
நின் அருள் நாணமே.”

என்றனர் மணிவாசகர்.

மேலே கூறியவாறு ஆகாச பூதம் பெருக்க மடைதலால் — அகரம் முன்னிற்றலால் முன்னிலை தன்னிலைகள் ஒன்றாதலாகிய அத்துவித நிலை சித்திக்கப் பெற்றவரே — உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றப் பெற்றவரே—வாய்மையான கற்புக் கைகூடப் பெற்றவரே — கற்பகம் (கற்பு அகம்) உடையவரே “கற்பத்து இந்திரர்” எனப்படுவர் — வழி யடியார் எனப்படுவர். இவரே பஞ்ச தருக்களை உடையவர்; பொன்னுலகம் ஆள்பவர்; மூவுலகும் கோலோச்ச வல்லவர் என்க. இவரே மருத நில வேந்தர்—புள் இருக்கும் வேனூரார்—வாய்மையான ஊர் என்க. மருத நிலத் தலைவனை ஊரன் என்பர்.

திருவாசகம்.

“வானூர் கோவும் வழி யடியார்”
(ஹை திருச்சாழல் செ. 12.)

திருக்கோவை.

“காரணிகழ்பகம் கற்றவர் நற்றுணைபாண்
[ரொக்கல்
சீரணிசிந்தாமணியணி தில்லைச்சீவ
[எடிக்குத்
தாரணிகொன்றையன் தக்கோர்தஞ்
[சங்கநிதிவிதிசேர்
ஊருணி உற்றவர்க் கு) ஊரன் மற்
[யாவர்க்கும் உத்தியமே.”
(ஹை செ. 400)

சுந்தரர் தேவாரம்

மண்ணுலகில் பிறந்து நின்னை வாழ்த்தும்
[வழியடியார்
பொன்னுலகம் பெறுதல் தொண்டனின்
[இன்று கண்டொழிந்தேன்
.....”
(ஹை திரு நொடித்தான் மலை-பண்பஞ்ச
மம் செ. 5.)

கருவூரார் திருவிசைப்பா.

..... உள்ளம் அள்ளும்
நோண்டருக்கு என் டிசைக்கனகம்
.....
கற்பகப்பொழிவு முழுது மாங்கங்கை
கொண்டசோளேச்சரத்தானே.”
(ஹை கங்கைகொண்டசோளேச்சரம்
செ. 3.)

நிறை முறையான அருந்தல் பொரு
ந்தல் அமைந்து — கற்பத்தை உண்டு
அதனை உடலகத்து உறையச் செய்து
அதனைக் கற்பகம் (கற்பு + அகம்) ஆக்கி
அளகாபுரிக் கோனென விளங்கி தனது
விமல உடலை அமல மர்க்கி நித்தியத்து
வம் பெறுதற்கு உரியவன் இவனே
ஆவன்.

அமல முதற்படியில் கால் வைத்
தவன்—முத்தி வாயிலைக் கண்டவன்
ஆகிய இவனே ஐந்தையும் அவித்தவன்
—ஐந்தவித்தான்—ஐந்தையும் திரப்படு

த்தியவன்— ஐந்திரன் — இந்திரன் —
இந்திரியங்களை வென்றவன் — இந்தி
ரிய நிரோதம் பெற்றவன் — அசுத்த
காம அவா ஒழியப் பெற்றவன் —
அசுத்த காமம் சுத்த காமமாக—காதற்
காமமாக மாற்றமடையப் பெற்றவன்
என்க. வாய்மையான அருட்சித்திகள்
விளைக்கும் ஆற்றல் இவனுக்கு உண்டு.

திருமந்திரம்.

“அழியாத சித்தி உண்டாம் விந்து
வற்றிலே”
(ஹை 7-ம் தந். விந்துஜயம்-போகசர
[வோட்டம் செ. 12.)

என்பது எம் அண்ணல் அருள்
வாக்கு அல்லவா? இவன் ஆற்றல்
மிக மிகப் பெரிதே! இவனிலும் படி
யேற்றம் பெற்றவர் இருடி முறி வர்க்
கத்தோர். இவ் இருடி முறி வர்க்கத்
தினருள்ளும் படி யேற்ற முறைக்கு
ஏற்ப சாபாறுக்கிரக வல்லபத்தால் ஏற்
றத் தாழ்ச்சி நிறையுடையோர் உளர்.
ஆதலாற்றான் ஐந்தவித்தான் ஆற்றலை
அறிதற்கு “இந்திரனே சாலும் கரி”
என்றனர் — இந்திரனே அமையும்
சான்று — போதிய சான்று எனக்
கூறி அமைந்தனர் பொய்யில் புலவர்
என அறிதற்பாற்று. இந்திரனிலும்
மேம்பட்டவரைக் கூற வேண்டிய அவ
சியம் இல்லை. இதுபற்றியே “சாலும்
கரி” என முற்றுத் தந்தனர் தேவர்.

குறள்.

ஐந்தவித்தா னுற்றல் அசல்கம்பு ளார்
[கோயான்
இந்திரனே சாலும் கரி.
(ஹை 3-ம் அதி. நீத்தார்பெருமை செ. 5.)

என்பது செய்யுள். இதற்கு உரை
கண்ட ஆசிரியர் இந்திரன் கௌதம
ரால் சாப மடைந்தனன் என்னும்
பொருத்த மற்ற உப கதையைப் புகு
த்தி விட்டது எற்றிற்கோ? கௌதமர்
வேறோர் இருடியால் சாபம் அடைய
வில்லையா? ஐந்தவித்தான் ஆற்றலை

அறிதற்கு “இந்திரனே சாலும் கரி”
என்று கூறினாரே யன்றி “கௌத
மனே சாலும் கரி” எனக் கூறவில்
லையே நமது பொய்யில் புலவர்! நீத்
தார் பெருமையைக் கூறு முகத்தால்
ஆரோகணப் படியில் முதன்மையான
— கீழிருந்து மேலேறுதலில் முதற்
பயனாகக் கிடைக்கப் பெற்ற—கிடைத்
தற் பாலதாய அமல முதற் படியை
அடைந்தவன் ஐந்தவித்தான் என்ப
தனை

குறள்.

உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்து
[காப்பான்
வரனென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து.
(ஹை 3-ம் அதி. நீத்தார்பெருமை செ. 4.)

என்னும் செய்யுளால் கூறி, அத்த
கைய வழி யடியான் ஆற்றல் மிகப் பெ
ரிது என்பாராய் அதற்கு “இந்திரனே
சாலும் கரி” என அடுத்த செய்யு
ளால் கூறியருளிணர் தேவர். மற்று,
இருடி முறி வர்க்கத்திற்கும் இந்திர
னுக்கும் இடையே போட்டிப் பந்தயத்
தைக் கூறுவது தேவர் நோக்கமன்று.

அமல முதற்படிப்பேருகிய இந்திர
தத்துவம் தத்துவத்தால் லன்றி வித்து
வத்தால் அறியப் படுதல் முடியாத
காரியமே.

இவ் உண்மை அறியாத வித்துவான்
இத் தமிழ் வேதத்துக்கு உரை எழு
தத்துணிந்தனர் போலும்! என்றார்க்கு,
சிறந்த வித்துவப் பெரியாராகிய அன்
னார் இத் தமிழ் வேதச் செய்யுட்டு
உலக சம்பிரதாயம் நோக்கி அதற்கு
ஒப்பவே உரை கண்டார் ஆதலின்,
அவர்க்கும் அஃது உண்மையில் கருத்
தன்று போலும் என விடுப்பதே உசித
மாகும் என்க.

உலகியலுக்கு ஏற்றவாறு அமைந்து
சிறந்த இலக்கண முடிபுகளும் எடுத்
துக் காட்டுக்களும் சுருங்கச் சொல்லல்
முதலிய அழகுகளும் பொருந்திய
இவ் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் உரை

நடை இலக்கண இலக்கிய விற்பன்ன ராகிய தமிழ் வாணர்களுக்கு இன்றி யமையாப் பெரு விருந்தாய் உள்ளது என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை. இது பற்றியன்றே சந்தான குரவருள் ஒருவராகிய எமது உமாபதிசிவாசாரி யரும் உவகை மேலீட்டினால் நிறை கடந்து திருவாசகம் முதலிய தெய்வ மறைகளோடு சமத்துவம் உடையது எனத் துணிந்து பின் வரும் செய்யு ளால் இவ் உரையைப் பாராட்டி விட் டனர் என்ப.

“வள்ளுவர் அன்பர் மொழி வாசகந்தோல்
[காப்பியமே
தெள்ளுபர் மேலழகர் செய்த உரை ஒன்றிய
[சீர்த்
தொண்டர் புராணந்தொகுசித்தியோ
[ராதும்
த ன் ட மிழின் மேலாந்தரம்.”

என்பது அச் செய்யுள்.

[அன்பர் மொழி வாசகம்—திருவா சகம். அன்பர் மொழியும் வாசகமும் எனக் கொண்டு தேவாரமும் திருவா சகமும் எனவும் பொருள் கூற ஆம்.]

அகலிகைக் கதையின் ஆபாசம் ஈண் டுக் கூறப் புகின் மிக விரியும். “ஆயி ரங் கண்ணன்” என்னும் கற்பனையின் உண்மையை உணரப் பெறுவார்க்கு சில காரணம் பற்றி சிலரால் கட்டி வைக்கப்பட்ட இவ் உப கதையின் ஆபாசம் எளிதிற் புலப்படாததாகாது.

திருவாசகம்.

“ உடம்பெலாங்கண்ணாய் அண்ணு
வெள்ளந்தான் பாயாதால் ”

என்றனர் மணிவாசகப் பிரபு.

ஆகாச பூதம் பெருக்க மடையப் பெற்றவரே— அமல முதற்படி கண் டவரே வானவர் — விண்ணவர் — இமையா நாட்டமுடையவர் — ஞான திருவட்டி உடையவர் என்க.

காதற் காம உலகம் எனப்படும்

பொன்னுலக வாசியாகிய தேவேந்தி ரன்—“ அகல் விசம்புளார் கோமான்” அசுத்த காம உலக வாசிகளாகிய பா மர மாக்கள் போல வஞ்சக நெறியால் பிறன் பொருளானைப் பெட்டுத் தூர்த் தன் ஆவாஹி? என்பது அறிஞரால் சிந் திக்கத்தக்கதே ஆம். இது நிற்க.

அன்னை தந்தை என்னும் சொற் களால் முதலில் வாயுவும் அப்பும் குறிக் கப்பட்டன. பின் இவை தூய்மை அடைந்து சமப்பட்டபோது அஃதா வது அப்பு பிருதிவியிலும்; வாயு ஆகா யத்திலும் நிறை பெற்ற போது — நிறை ஒத்தபோது — சமப் பட்ட போது ஆகாயம் தந்தை எனவும் பிரு திவி தாய் எனவும் குறிக்கப்பட்டன.

நிலமும் நீரும் நிறை பெற்று அமல மடைந்த போது நிலம் நீரிலும், நீர் தீயிலும் தீ வளியிலும், வளி வெளியி லும் ஒடுங்குவனவாகும். அமல மடைந்த வாயும் அக்கிரியும் சத்தியும் சிவமுமாய்ப் பரத்தில் பரமாகிய ஞான காசத்தில் ஒடுங்கும். நிவிர்த்தி முறையாகிய ஒடுக்க முறை இதுவே என்க.

ஊனம் ஒழிந்து அமல மடைந்த பௌதிக வடிவமே பஞ்சகார வடிவம் — அமல பஞ்சாக்கர வடிவம். இது பரி சனத்துக்குப் (பிடித்தல்) புலப்படாது; தரிசனத்துக்கே புலப்படும். சீ வ ன் முத்தர்க் குரிய ஓ வடிவம் என்னும் பிரணவ மந்திர சரீரம் இதுவே ஆம். இதுவே அருளாகிக் கரைந்து அமல ஆகாச வடிவாய்—வெளியாய் ஒடுங்கு வது; ஞானகாசமாகிய வானிற் கலப் பது; சிவமாவது—சிவாங்கமாவது என்க

திருமந்திரம்.

“.....
எழுகின்ற தீயில் கற்பூரத்தை ஒக்கப்
பொழிகின்ற இவ் உடல் போம் அப்
[பரத்தே”

என்பதன் பொருள் இதுவே ஆம்.

[அமல பஞ்ச பௌதிக வடிவிற்குக் கற்பூரம் உவமை ஆயிற்று].

உடலகத்து ஆகாச பூதம் பெருக்க மடைதலால்—அருட் பெருஞ் சோதி அக்கமுறுதலால் அடையப்படும் நித் தியத்தவ நெறி இதுவே என அறி தற்பாற்று.

இத்தகைய முத்தி நெறியை அறி யாது, தானமாகிய — பதியாகிய உட லம் சத்துக் கெட்டுப் பிணமாய் அழி ந்து போதலே முத்தி நெறி எனத் துணிந்து, குருவருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால் ஆகாச பூதத்தை பெருக்க மடையச் செய்யாது சோம் பேறிகளாய் வதிந்து மாண்டு பிறவி வலைப்பட்டு உழலும் எம் போலிய கய வருக்கு உண்மையை உணர்த்தற் பொ ருட்டே,

“வானஞ் சுருங்கில் தானஞ் சுருங்கும்”

என்னும் இவ் அரிய பெரிய மந்திரத் தை உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு உரைத்தருளிணர் எமது பாட்டி என அறிதற்பாற்று.

ஆகாச பூதம் பெருக்க மடையா தொழியின் தானமாகிய தக்ஷிணை சுருக்க மடையும் — குறைவடையும் — கொ டுக்கப்பட மாட்டாது என இம் மந்தி ரத்துக்குப் பொருள் கூறினும் அமை யும்

இங்கே தக்ஷிணை எனப்பட்டது யாது?

பிராமணர் முதலியோருக்குக் கொ டுக்கப்படும் போன் — ரூபா — ச தம் என்பன ஆகுமா? எனின்,

இவை யாவும் போலி தக்ஷிணையே அன்றி பிணி மூப்புச் சாக்காடுகளை ஒழிக்கும், வாய்மையான தக்ஷிணை ஆகா.

மற்று, வாய்மையான தக்ஷிணை தான்—தானந்தான் யாதோ? எனின்,

அது பின் வரும் இருக்கு வேதப்பிர
மாணம் நோக்கி அறிதற்பாலது என்க.

இருக்கு

அஷ்டகம் 2-வருக்கம் 9-
மண்டலம் 1-அநுவாகம் 18-
சூக்தம் 5-இருக்குகள் 7.

தக்கணை அளிப்பார்க் கென்றே தாங்கிய
[விச்சிறப்பு
தக்கணை அளிப்பார்க் கென்றே சூரியன்
[வான் தயங்கும்
தக்கணை அளிப்பார் தாமே மரண்பில்
[தன்மை சேர்வார்
தக்கணை அளிப்பார் தாமே ஆயுளைப்
[பெருக்கிக் கொள்வர்.

இதனால், தக்கணை இன்னது என்பது
தும் அ த ன் பயனும் கூறப்பட்டன.
அது தான் பொன் — வாய்மையான
பொன்—தென் புணமாகிய (தக்கணம்)
சார்த்து உள்ளது. எம் பெருமானுக்கு
உவப்பான பொன் இதுவே; சிவர்கள்
அளிக்க வேண்டிய தானம்—தக்கணை
இதுவே. தக்கணை மூர்த்தி யாகிய எம்
பெருமானுக்குத் தானமும் (இடம்)
இதுவே. இதனை ஆக்க முறச் செய்த
வர்க்கே எல்லாச் சிறப்பும் உண்டு; இந்
திரச் செல்வமும் சூபேர சம்பத்தும்
உண்டு; அளப்பரும் ஆற்றலும் உண்டு;
இவர்க்கே சூரியன் வான் தயங்கும்.
ஆகாச பூதம் பெருக்க முறப் பெற்ற
இவரே அருணோதயம் கண்டு யாவற்
னையும் அறிய வல்லவர்; செயற்கரிய
செய்ய வல்லவர். இவரே “மரணமில்
தன்மை” சார்பவர்; பிணி மூப்புச்
சாக்காடுகள் நீங்கி நித்தியதுவம் அடை
பவர் என்க. இப் பொன்னை ஆக்க
முறச் செய்து எம்பெருமானுக்குத்
தானமாக—தக்கணையாக—தென்பால்
இருப்பிடமாக அளிக்க வேண்டும்
என்க. இது பற்றியே,

திருவாசகம்.

“பூவியல் வார் சடைஎப்பிராந்தப்
பொற்றிருச்சுண்ணம் இடிக்கவேண்ம்”
எனவும்,

“தேவியும் தானும் வந்தெம்மைஆள்
செம்பொன் செய் சுண்ணம் இடித்து
[நாமே.”
எனவும்,

“நாதற்குச் சுண்ணம் இடித்து நாமே”

எனவும் ஒன்றும் போதா அறிவிவி
களாகிய எம்போலிய பாடர்க்கு வற்பு
றுத்தி யருளியது மணிவாசக சிவம்
என அறிதற் பாற்று.

செம்பொன். ஆக்க முற்ற தேகமே
—இந்திரிய நிரோதம் பெற்ற விமல
தேகமே எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும்
மாடு(பொன்) தேகமாகிய இடபதேகம்
— விமல யாக்கை. இதுவே அமல
மடைந்து நித்தியத்துவம் பெறுவது.

“தானம் சுருங்கும்” என்பதற்கு நந்தி
யாகிய சிவம் கொலு வீற்றிருக்கும்

தானமாகிய விந்து அமல விளைவு
அடையாது அசுத்த மலிந்து கேடடை
யும் எனப் பொருள் கூறினும் ஆம். இப்
பொருளும் மேலே கூறியதில் அடங்
கும். மேலும் விரிப்பில் பெருகும்.

இது காறும் கூறியவைகளால்
“வானஞ் சுருங்கில் தானஞ் சுருங்கும்”
என்னும் ஓளவையார் அருளிய அரிய
பெரிய வேத மந்திரம் உலகியலுக்கும்
உரியதே எனினும் உண்மை நிலையாகிய
பாரமார்த்திகத்துக்கே பெரிதும் ஒப்
பியதாதல் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

ஆதி சத்தியின் அவதாரம் எனப்
போற்றப்படும் தத்துவப் பெரியாரா
கிய எமது பாட்டியார் திருவடிவாழ்க.

சுபம்

பிழை திருத்தம்.

“வித்தகம்” தொகுதி 2 இல. 51.

பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2	3	27	ஒக்கமும்	ஒக்கமும்
2	3	28	கொண்டுக்	கொண்டு
3	3	9	விமல	விமலமாய்
7	1	30	கண்டு வாழ்ந்து	கண்டு
”	”	31	உலகர் போல்	உலகர் போல்
8	1	10	மீண்டு பிறவி	“மீண்டு பிறவி அடை
”	”	28	அடையாமை	யாமை” என்றே
”	2	20	நம்ப்பார்வதிபாதையே	நம்ப்பார்வதி பதயே!
”	”	20	சந்தானங்களுடையச்	சந்தானங்களுடைய

ஷை ஷை இல. 52.

3	3	7	இதனின்றே	இதில் நின்றே
3	3	45	ஆரோகண மத்திம	ஆரோகண அவரோ
			சரிதமாதலின்	கண மத்திம சந்த
				மாதலின்
4	2	6	அநர்க்கமாய்	அநர்க்கமாய்
5	1	1	மாற்றமடைவதாகும்	மாற்றமடைவன
				ஆகும்
5	2	7	விமலமாக	விமலமான
7	1	35	ஏழரைத்	ஏழரையைத்
7	3	27	புலவர்கள்	புலவர்கள்